

NR. 1 BESTSELERIS SKANDINAVIJOJE

PURPURINIS VASAROS SAPNAS

Žmogžudystė,
meilė ir
Chardonnay...

Christoffer Holst

Christoffer Holst

PURPURINIS VASAROS SAPNAS

Romanas

Vertė
IRMA BALAKAUSKAITĖ

PIRMAS SKYRIUS

Vasaros saulėgrįžos šventės išvakarės, 2017

Nuostabią šiltą dieną užlipu į laivo denį ir leidžiuosi pasitikti naujo gyvenimo.

Laivas nuplukdys mane tolyn nuo visko, kas buvo. Į visiškai kitą gyvenimo etapą.

Šalin nuo to, kas kankino paskutiniais mėnesiais.

Nuo visų ašarų ir bemiegių naktų, praleistų prie televizoriaus, valgant ledus. Ar kaip ten viskas tokiu atveju turėtų būti. Bent jau aš visada būtent taip įsivaizdavau išsiskyrimą. Galbūt kas nors, siekdamas atrasti save iš naujo, manimi dėtas, išmautų į Australiją, nušoktų nuo *tarzankės* arba leistųsi plaukti Nilu, sėdėdamas krokodilui ant nugaros. Tačiau kas gi gali būti geriau nei patikrintas kinematografinis būdas tvarkytis su užgriuvusia neviltimi – išverkti visas ašaras, kurias reikia išverkti, ir suvalgyti visus ledus, kuriuos tik įmanoma suvalgyti. Labai daug ledų.

Aš pabandžiau. Nusipirkau kalną ledų dėžučių – kiek tik galėjau panešti. Tačiau mano skrandis užprotestavo jau po pirmų dviejų. Laktozė sužlugdė progą pasimėgauti kinematografinę savigailą. Beliko tik tįsoti ant sofos. Visiškoje vienatvėje. Ir žiopsoti į pasaulį per televizoriaus ekraną. Į pasaulį, kuris staiga tapo svetimas ir tolimas.

Toji diena, kai Danė, su kuriuo susitikinėjome jau trejus metus, nusprendė pranešti, jog nutraukia mūsų santykius, prasidėjo blogiau nei bet kuri kita. Mane ištiko cistito priepuolis. Kūnas kažkokiu stebuklingu būdu visada iš anksto jaučia, jog turi įvykti kas nors blogo, ir savaip mane perspėja. Štai tokį turiu *supergebėjimą*. Pirmą sykį jis pasireiškė prieš dvidešimt metų, Kalėdų rytą, mamai pranešus, jog serga. Rimtai serga. Nuo to laiko žinau, jog cistitas – blogų naujienų ženklas. Šis įspėjimas dar niekada manęs neapgavo.

Tačiau prisipažinsiu, jog Danės monologas tema *gal išsilakstom* pribloškė mane ne mažiau nei naujiena apie mamos ligą. Baisiausia, kad tam visiškai nebuvo jokio pagrindo. Išskyrus vieną – Danė manęs nemyli. Būtent taip jis paaiškino savo norą išeiti. Tą balandžio vakarą, sėdėdama su juo „Texas Longhorn“ kavinėje, galėjau tik klapsėti nustebusiomis akimis. Jis nepasakė *aš sutikau kitą* arba *mes visiškai neužsiimame seksu*. Jis paprasčiausiai pareiškė, jog manęs nebemyli.

Ir ką turėjau į tai atsakyti?

Nieko.

Tą patį vakarą jis susirinko daiktus ir dingo. Po savaitės atvažiavo furgonas su krovikais, kurie išvežė jo sofą ir keletą dėžių.

Paskui stojo tylą. Ašaros. Ir, žinoma, padrąsinantys pokalbiai su mano geriausiu draugu Zake.

Ir štai dabar aš čia. Plaukiu raibuliuojančia birželio mėnesio Baltija. Tiesiog neįtikėtina, kur gyvenimas kartais gali tave nublokšti.

Stokholme – vasara, aplink keltą „Sidabrinė strėlė“ šėlsta maži simpatiški burlaiviai, burgzdamos šmėžuoja prašmatnios jachtos. Bangos ritmingai daužosi į kelto denį, gaivus vėjelis pučia į veidą. Ausyse skamba grupės „NEEDTOBREATHE“ kompozicija „Wanted man“*. *Come and get me!*** – savo nepakartojamu girgždančiu balsu dainuoja Reinhartas, kai horizonte pasirodo ir ima lėtai augti žaliuojantis šcherų*** masyvas.

Bulholmenas. Sala, kurią po kelių mėnesių imsiu vadinti savo namais.

Stebint, kaip išlaipinimui į krantą ruošiamas lieptas, mano pulsas dažnėja. Nuo šiol kelio atgal nėra. Atvykome. *Ot, velnias.*

Mano lagaminas su ratukais girgžda per žvyrą. Praeinu ledų kioską ir keletą prekystalių, prie kurių prekiaujama keptomis strikelėmis bei šviežiomis krevetėmis. Man už nugaros – svečių įlanka, kur šventės išvakarėse į salą atvykstantys svečiai švartuoja savo burines jachtas.

* Angl. „Ieškomas“.

** Angl. Ateik ir pasiimk mane.

*** Šcheras – maža uolėta sala, paprastai pernelyg maža, kad būtų žmonių gyvenama, arba uolėtas rifas. Susidarė jūrų pakrantėse, kurių reljefą formavo slenkantys ledynai.

Perskaičiau, jog kažkur netoliese yra viešbutis. Taip pat nedidelė parduotuvė „ICA“ ir restoranėlis, kuriame galima užsisakyti picos ir mėsainių su marinuotais svogūnais (daug kartų gūglinau restoranėlio meniu internete ir turiu pasakyti, kad tiesiog dievinu marinuotus svogūnus). Priešais save iš dešinės išvydau iškabą, kviečiančią užsukti į Bulholmeno sodininkystės kooperatyvą. Sustoju, pasilenkiu prie savo mažo rožinio lagaminėlio ant ratukų. Išsitraukiu iš kišenės išmanųjį telefoną ir darau asmenukę, kurią tuoj pat išsiunčiu Zakei su tekstu: *jau vietoje!*

Akimirksniu gaunu atsakymą: *Matau medžius ir krūmus. Šiurpuliukai bėga per kūną. Būk atsargi!*

Praeinu kooperatyvo duris ir nužvelgiu sodų žalumoje skendinčius mažus namelius. Savotiškas pastelinių atspalvių popuri: nužydėjusios obelys ir vandens bokštas, iš kurio poilsiautojai semia vandenį daržams laistyti. Pasileidžiu Agurkų skersgatviu, o gyven-siu – Ridikų gatvėje. Žinoma, tai skamba kvailai. Tai ir yra kvaila. Kvailas yra pats faktas, jog čia atsidūriau. Vos prieš kelias dienas buvau paprasčiausia Stokholmo mergiotė, neturinti jokių planų vasarai. Mergina, nuomojanti butą Siodermalmo rajone, dirbanti visu etatu, turinti tris šimtus tūkstančių grynaisiais. Garbės žodis, tris šimtus tūkstančių sąžiningai susitaupiau. Kelerius metus kaupiau savo svajonei. Mes su Dane ketinome surinkti pinigėlių ir drauge nusipirkti vasarnamį prie vandens.

Tą vakarą net atitečiau „Texas Longhorn“ laikraštyje pastebėtą skelbimą apie parduodamą namuką Esthamare. Ketinau parodyti jam. Supratau, jog pastaruoju metu mūsų santykiai klostosi ne per geriausiai. Arianau kaip arklys, bandydama atlaikyti etatų mažinimo

sukeltą konkurenciją. Tačiau vis dėlto pastebėjau, jog Danė kelis kartus per savaitę ėmė užtrukti darbe ir dažniau nei įprasta susitikinėti su savo bičiuliais. Stengiausi galvoti apie tai, jog kartu gyvename jau kelerius metus. Kur tu rasi porą, po tiek bendrabūvio metų kas vakarą rengiančią romantišką vakarienę? Parodykite man tuos šaunuolius, kurie nuolat ruošia rizotą ar kitus itališkos virtuvės stebuklus! Niekai, ramindavau save. Pagaliau, nieko baisaus, jei mūsų meniu ilgainiui susitraukė iki tailandietiško maisto išsinešti, suktinukų, falafelių bei greitai paruošiamų sriubų. Ir visai nenuostabu, jog vyras ir moteris kartais miega atskirose lovose. O gal tai vis dėlto keista? Bet juk aš – ne antžmogis!

Tame mažame namelyje Esthamare buvo pušinės grindys, dailylentėmis apkaltos sienos, vasaros virtuvėlė ir baltos, vėjyje besiplaikstančios užuolaidos. Ši informacija buvo nurodyta skelbime, kurį popieriniame maišelyje atsinešiau į kavinę. Tada išgirdau šiuos žodžius:

– Sila, turime pasikalbėti.

Jam ištarus tokius žodžius, iš karto viską supratau. Mano maišelio turinys neteko prasmės. Gėlynai nugrimzdo, saulę uždengė debesys, baltos nėrinių užuolaidos nukrito ant grindų.

Tuomet, kai atvyko krovininis automobilis, išsiskyriau ne tik su Danieliu, bet ir su savo svajone. Svajone apie namelį užmiestyje. Kur aš mokyčiausi auginti daržoves, skaityčiau romanus gulimajame krėslė ir ruoščiau pietus gryname ore. Po kelis mėnesius trukusių paieškų nekilnojamojo turto svetainėse supratau, jog mano ketvirčio milijono algos, kaip pradinio įnašo, ilgam neužteks. Nors man atrodė, kad tai yra didelis kapitalas.

Pravirkau. Paskambinau Zakei ir ėmiau skųstis savo sužlugusiomis viltimis. Į tai jis tepasakė:

– Nustok verkšlenti, velniai rautų, ir nusipirk sodo sklypą!

Ši mintis niekada man net į galvą nešovė, bet tą akimirksnį trenkė lyg žaibas. Prisėdau prie kompiuterio ir ėmiau naršyti kaip išprotėjusi. Gan greitai įsitikinau, jog dauguma žmonių sodo sklypą laiko nevertu dėmesio reikalu. Pirma, jis kainuoja, antra, praktiškai tu neišsigyji žemės, o tik nuomoji ją iš kooperatyvo, dėl to, jei kada nuspręstum ją parduoti, didelės naudos iš to nepeštum. Be to, daugelis komentatorių rašė, jog investuoti į sodo sklypą tenka gerokai daugiau, nei gali atrodyti iš pradžių. Teks rūpintis žeme, ravėti piktžoles, laistyti – prižiūrėti švarą ir tvarką.

Tiesą pasakius, jau buvau pasiryžusi išsižadėti savo svajonės, bet vieną bemiegę naktį, sėdėdama savo bute Bastugatane, staiga nekilnojamojo turto prekybos laikraščio svetainėje aptikau skelbimą:

Nedidelis sodo sklypas šcherų idilėje.

Nieko nežinau apie Stokholmo salyną. Kažkada lankiausi Fjaderholmarnoje ir Sandhamne, tačiau Bulholmenas buvo man visiškai nepažįstamas. Maža, vaizdinga, žiemą beveik negyvenama, tačiau labai populiari ir turistų vasarą lankoma salelė, kurioje įsikūręs šešiasdešimt dviejų sklypų su namukais sodo bendrijų kooperatyvas. Mano sklypas, tą naktį jau laikiau jį savu, buvo adresu Ridikų gatvė 14. Įsimylėjau jį, vos išvydusi nuotraukas internete. Dvidešimties kvadratinų metrų namelis, nedidelė virtuvėlė, mansarda, tualetas ir vandentiekis (tiesa, be dušo). Šis malonumas kainavo 290 000 kronų ir tūkstantį per mėnesį reikės papildomai mokėti žemės nuomos mokesčio. Tai, ko reikia.

Pasuku į Ridikų gatvę, pakeliui žvilgčioju į visus sodus, kuriuos praeinu. Tetulės ir dėdulės gulinėja, deginasi, norėdami pasiekti tokį odos atspalvį, kurį reklamuoja laida „Vasara su Pirmu kanalu“. Prie vandens purkštuvų juokdamiesi laksto vaikai. Rusvai raudonai įdegęs pusamžis vyras nuogu torsu kerpa veją. Pagaliau sustoju. Štai jis, mano keturioliktas numeris.

Dieve mano, aš jau čia.

Pirmą kartą matau šią vietą gyvai. Nuryju seiles. Namelis visai mažutis. Žinojau, kad jis mažas, bet, mamyte, jis iš tiesų nedidukas. *Petit**, kaip sako prancūzai. Įdomu, ar pavyks jame įsitemkti? Gal jis buvo statytas tik liesoms kaip segtukai prancūzėms?

Prie vartelių trumpam stabteliu. Išsitraukiu išmanųjį telefoną, muzikos grojaraštį perjungiu į savo pastarojo laiko susidomėjimo objektą: garso knygą „Ant savo kojų“, parašytą kažkokio garsaus televizijos psichologo, apie kurį, jei ne Zakė, niekada nebūčiau sužinojusi. Tekstą skaito Babena Larson. Jos šilta gotlandiška tartis kažkuo ypatinga – žodžiai, kai jų klausausi, tiesiog įkrenta man į širdį. *Kaskart, kai jus apima baimės jausmas, – nesipriešinkite. Nevarykite jo ir patys nebėkite šalin, tiesiog leiskitės būti jo užvaldomi. Ir jis greitai praeis.*

Kai bandau lėtai atverti medinius vartelius, jie girgžda. Dešinėje – veja, didelė, plačiašakė obelis, keli krūmokšniai ir apskrita pievelė, apaugusi sudžiūvusiomis gėlėmis.

* Pranc. mažas.

Kairėje – kelios lysvės, kuriose iš juodos žemės styro žali, bet jau pavytę kažkokių man nepažįstamų žolių stiebai. Dar yra lauko virtuvė. Bent jau skelbime ji buvo minima. Iš tiesų, tai tik paprasčiausias stalas, prie kurio pastatytas kibiras vandeniui.

Prieinu prie namuko durų. Išsitraukiu raktą, kurį centrinėje Stokholmo stotyje man perdavė ankstesnė namo savininkė Anita Larson.

Akimirką užsimerkiau, uosdama vasaros ir įkaitusio žvyro kvapą. *Apkabinkite savo baimę, juk ji yra jūsų draugė*, skaito Babena.

Būtų pravartu pasiieškoti kitų draugų, mažiau sau.

Tuomet įkišu raktą spynon.

ANTRAS SKYRIUS

Tą patį vakarą, tik kiek vėliau

Karolina Aksen įsigijo naują suknelę. Baltą, įliemenuotą, su gilia, šviesiai rožiniais nėriniais, V formos iškirpte ties nugara. Už ją suplojo šešis tūkstančius kronų. Karolina buvo įsitikinusi, kad suknelė verta šių pinigų. Jos šeima pasiturinti, pinigų nestokoja, greičiau – atvirkščiai. Bet juk jai tik devyniolika – ką ji nutuokia apie tokius dalykus? Ką tik baigė gimnaziją. Neturi nei darbo, nei asmeninių santaupų, norėdama įsigyti geidžiamą daiktą, kaip ir anksčiau, turi derinti su tėvu.

Ir ši balta Natašos Šutarman kolekcijos suknia nebuvo išimtis. Vasaros saulėgrįžos šventei Karolinai reikėjo naujos suknelės. Tokia buvo tradicija. Aksenų šeima kasmet švęsavo šią šventę Bulholme ne nuo to laiko, kai Karolinai sukako septyneri. Kiekvienais metais mergaitė gaudavo dovanų dar vieną gražią suknelę šventiniam vakarui.

Nuo tada niekas nepasikeitė, tik suknelės dabar rinkosi pati.

Vos prieš savaitę ji stovėjo butike, besimėgaudama pirštais braukė švelnų, šviesų audinį. Ausyse dundėjo isteriška muzika, ji bandė įsivaizduoti, kokia bus šiuometinė šventė. Šoks su Bendžaminu, bučiuos jį, paskui juodu bėgs prie jūros, taškysis vandeniui, nusimes drabužius.

Vasaros šventė Bulholmene visada idilė. O dabar, kai Karolina turi vaikina, – tai tiesiog pasaka.

Tačiau kažkas kelia nerimą. *Rodosi, kažkas vyksta neteisingai.*

Karolina nesupranta, kas būtent.

Jie, kaip įprasta, šventiškai pavakarieniavo priplaukoje prie tėčio jachtos: Karolina, tėtis Liudvikas, jo nauja pasija Lena bei šios dukra Jenė. Jie, kaip visada, sveikinas su visais pažįstamais žmonėmis.

Kaip visuomet, nueina į viešbutį ir iššauna šampaną.

O dabar viešbučio valgomasis virto šokių sale. Artėja dešimta valanda vakaro, iš stiprintuvų dunksi „Vasaros laikas“. Jos vadinamoji pamotė staiposi taip, jog net nepatogu į ją žiūrėti. Bet net ir tai nėra neįprasta. Tačiau Bendžamino čia nėra. Karolina visiškai kitaip įsivaizdavo šį vakarėlį.

Jis gatvėje. Stovi, rūko, nors ir žino, jog Karolinos tėtis to nepakenčia. Kalbasi su ja. Su Ina. Panašu, ji vilki „Gina Tricot“ suknelę. Net pasidažyti tinkamai nesugeba – blakstienos kaip klouno. Ina, kurią Karolina pažįsta nuo vaikystės. Kurią kažkada laikė geriausia savo drauge.

Jie stovi per arti vienas kito. Kvaila mintis. Karolina tai žino, tačiau pavyduliauja prieš savo valią. Ji iš tiesų negali suprasti. Kodėl.

Kodėl Bendžaminas, vaikinai, su kuriuo ji susitikinėja jau pusę metų, stovi čia su ta mergina, užuot šokdinęs ją, Karoliną? Matyt, tik todėl, kad Ina irgi rūko. *Prakeiktos cigaretės*.

– Karo!

Karolinai iš už nugaros, judesiais imituodama šokį, pasirodo pamotė Lena, rankoje laikydama taurę, sklidiną nuodingai geltonos spalvos gėralo, primenančio snarglius.

– Kodėl neini šokti, Karo?

– Jau einu.

– Tave kas nors nuliūdino?

– Ne.

– Pyksti?

Karolina atsidūsta.

– Ne, viskas gerai, *chill*.*

Pamotė tarsi juokaudama atitraukia rankas.

– Atleisk, tik mėginu tau padėti.

– Ačiū, nereikia.

– Jei tau liūdna, nusileisk pas sesę į jachtą. Ji tikrai apsidžiaugs tavo kompanija. Guli ten sau viena ir skaito.

Karolina užsimerkia, o jos pamotė, imituodama šokio judesius, pasišalina. „Vasaros laiką“ keičia „Vasara mieste“.

Galima pamanyti, jog Karolina kada nors degė noru nusileisti į jachtą pas Jenę. Pas Jenę, skaitančią protingas knygas, kurių net nugarėlės atvarto tekstui perskaityti Karolinai niekada neužtenka kantrybės. Be to, Karolinai nepatinka, kai Lena vadina Jenę jos

* Angl. atsipalaiduok.

seserimi. Po velnių, jos gi neturi nė lašo giminingo kraujo. Jos kilusios iš dviejų skirtingų planetų. Ne, teisingiau būtų teigti, iš skirtingų galaktikų. Ir su Bulholmenu jos vadinamoji sesutė neturi jokio ryšio. Tai – Karolinos pasaulis. Ne Jenės.

Tačiau įkvėpti šiek tiek gryno oro būtų neprošal. Ypač dabar, kai visi puolė šokti, o viešbučio valgomasis prakvipo dėdulių ir tetulių prakaitu. Karolina palieka salę ir, kaukšėdama savo aštriais kulniukais, leidžiasi akmeniniais laiptais išėjimo link. Ji pereina žvyruotą kiemą, praeina pro Iną ir Bendžaminą, stovinčius dvokiančiame mėtinių cigarečių dūmų debesyje.

– Pasivaikščiosiu, – greitai numeta ji. – Pasimatysime vėliau.

Bendžaminas tuoj pat įsitempia.

– Karo? Kur eini?

– Pasivaikščioti.

– Luktelk. Prašau...

Tačiau Karolina nelaukia. Ji iš viso neketina nieko laukti. Nei Bendžamino, nei Inos, nei kipšo, nei velnio. Ji eina pasivaikščioti. Taškas.

Vietoje planuotų maudynių su Bendžaminu ji viena eis nuoga maudytis vasaros nakties įlankoje.

TREČIAS SKYRIUS

Nuostabus vasaros vakaro skonis primena *Chardonnay*. Minkštas, aptakus, užliejantis gomurį prinokusių vaisių aromatu.

Ši mintis aplankė mane atsilošus savo naujojo sodo kėdėje. Šilta, gera. Švelnus vėjelis glosto man skruostus ir kedena plaukus. Esu čia. Iš tiesų, čia. Persikrausčiau, pradėjau viską nuo balto lapo. Taip, kaip mano mėgstamų romanų herojės. Dažniausiai jų vyrai sulaužydavo ištikimybę arba žūdavo siaubingose avarijose (lyg būna *nesiaubingų* avarijų) – moterų gyvenime atsiverdavo gili praraja. Bet po kiek laiko jos vėl prisikeldavo, atsistodavo ant kojų, įsigydavo remontuotiną slyvų spalvos namą Toskanoje, persikeldavo ten gyventi, įsimylėdavo kokį nors italų amatininką. Dievinu tokias istorijas.

Tačiau šios romanų veikėjos, rodėsi, visada buvo labai drąsios. Jei dar ir nebūdavo tokios istorijų pradžioje, finale būtinai tapdavo.

Jos mokėsi valdyti savo gyvenimą. Gebėjo stipriai laikyti vairą ir važiuoti ten, kur reikia. Galbūt ir aš, Babenos Larson patariama, su laiku tapsiu tokia moterimi. Jei tik gyvenimas nebūtų toks velnio-niška... sunkus.

Gurkšteliu *Chardonnay* (iš Kalifornijos – aukščiausia klasė!) ir nustebusi dairausi. Įdomu, kiek italų amatininkų gyvena šiose apylinkėse... Beje, jei sekčiau literatūros kanoną, Danė nebuvo man neištikimas ir nežuvo siaubingoje avarijoje. Jis tiesiog išėjo. Dingo iš mano gyvenimo. Dar vakar buvo, o šiandien jau nebėra. Lyg niekada ir nebuvo. Lyg pati būčiau jį išsigalvojęsi.

Sukandu dantis. Per nosį giliai įtraukiu oro. Neketinu verkti. Tai pirmas mano naujo gyvenimo vakaras, NEGADINSIU jo ašarodama savo sode. Šalia manęs ant žolės stovi nešiojamos rožinės belaidės kolonėlės, iš kurių tyliai sklinda grupės „The Killers“ muzikinė kompozicija. Už mano sklypo ribos salos gyvenimas eina sava vaga. Nuo pat atvykimo girdėjau žmones dainuojant. Iš kaimyninių sklypų sklinda keptų bulvių ir krapų kvapas. Visi švenčia Vasarvidį. Visi, išskyrus mane. Ketinau eiti pasivaikščioti, pasižvalgyti į sodus. Taip sakant, susipažinti su kaimynais. Tik ne šiandien. Turbūt neblogai skambėtų: *Sveiki, aš Sila, mane ką tik paliko vaikinai, esu vienui viena šiame pasaulyje, nusprendžiau kol kas čia pagyventi. Puiku, ar ne? Tarp kitko, gal jums dar liko šiek tiek bulvių ir silkės?*
AR GALĖČIAU SU JUMIS PASĖDĖTI?!

Fu, koks siaubas, tokia nesąmonė gali palaukti ir iki ryt, poryt arba užporyt.

Dar gurkšteliu vėsaus vyno ir išsitraukiu išmanųjį telefoną.

Du nauji pranešimai. Pulsas iš karto padažnėja. Pirmasis, žinoma, iš Zakės, kuris, kaip visada, leidžia laiką savo naktiniame bare. O antrasis iš... tėčio. Pulsas akimirksniu normalizuojasi.

Sveika, Kamila, aš pamaniau, jog mes visiškai pamiršome vakcinaciją. Šiuo metų laiku labai daug erkių. Ar pameni, kaip Amelė, Barbaros duktė, Siuzės draugė, pasigavo boreliozę? Dabar ji net savo mažylio negali pakelti. Ją tuoj pat ima pykinti iš nuovargio. Ir atrodo ji blogiau nei šarvojamas lavonas. Ar pasiskiepijai? PRAŠAU, NELEISK ERKĖMS TAVĘS KANDŽIOTI! Ar geras namukas? – Tėtis

Atsidusau. Tėtis. Mano rūpestingasis tėtušis. Jis visada ruošiasi blogiausiam.

Iš tolumos ataidėjo pelėdos ūkavimas. Dar aštriau pajutau savo vienatvę. Sėdžiu čia jauna, graži, man ką tik sukako trisdešimt, geriau vyną ir klausau muzikos. Tuo tarpu, kai kiti visiškai atsipūtę linksminasi.

Tragedija?

Ir dar kokia!

Atidedu į šalį išmanųjį telefoną. Šiek tiek pagarsinu muziką ir išmaukiu paskutinį gurkšnį vyno iš taurės. Atsilošiu pintoje kėdėje ir užsimerkiau.

Pabundu nuo klyksmo.

Bent jau man pasirodė, jog kažkas šaukia. Vasaros danguje vis dar virpa aidas. Staigiai atsitiesiu kėdėje ir išgirstu, kaip šalia manęs

trekšteli. Vyno taurė. Velnias. Apsidairau sutrikusi. Vis dar sėdžiu sode. Kiek valandų? Tikriausiai vidurnaktis. Zvimbiantis uodas taikosi įgelti man į koją. *Dieve mano, girtuoklėlė užsnūdo ant sofutės.*

Pakylu nuo kėdės, stengiuosi neužlipti ant pažirusių šukių. Mane mėtė į šonus, basa koja nuslysta ant šaltos žolės. Aplink tamsu, bet tai – vasaros tamsa. Vis dar galiu atskirti dangų nuo žemės. Pažvelgusi į prieplaukon vedančio takelio pusę, matau jūrą. Ji švyti tyloje. Nei bangų, nei tyvuliavimo.

Ir staiga vėl girdžiu tą klyksmą. *Bendži, ne!*

Šaukia mergina. Sprendžiant iš balso, visai jauna. Bandau susiminti. Nors iš pradžių nesugebu nė piršto pajudinti.

Velnias.

Ką daryti?

Tiesą sakant, visą gyvenimą bijojau, kad man gali kas nors panašaus nutikti. Visiškai neturiu pilietinės drąsos. Norėčiau nors kiek jos turėti. *Žmogus turi* būti drąsus ir ryžtingas. Visi geri žmonės yra drąsūs. Tačiau aš paniškai bijau konfliktų. Esu bet kurio mafijozo rožinė svajonė. Jei tapčiau žmogžudystės liudininke, iškart sušukčiau: „Vaikiniai, aš nieko nemačiau!“, nusišypsočiau jiems ištikima šypsena ir nulaizyčiau batus prieš išsiskiriant.

Ant vejos palikusi numestą kėdę, sėlinu savo namo durų link. Atidairau jas ir, įsmukusi vidun, kaip įmanoma tyliau uždarau ir užsirakinu. Kurį laiką stoviu ausimi prigludusi prie durų.

Per plonos medienos duris klausau, kas vyksta lauke. Sielos gilumoje visgi tikėdamasi daugiau nieko neišgirsti. Galvon lenda

Skaitykite likusius
284 iš **304** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Jūsų rankose – tobula atostogų knyga,
kurioje svaigi meilės istorija susipina su kvapą
gniaužiančiu detektyvu.

Silos Storm, gyvenimo būdo žurnalistės, karjera klostosi
nekaip, o dar skyrybos su mylimuoju ir tuščios sąskaitos...
Svajones apie tolimus fjordus tenka pamiršti, nes santaupų
užtenka tik sodo sklypeliui su miniatiūriniu nameliu Bulholmene –
turistų pamėgtame spalvingame Stokholmo archipelage.
Svajingoji vietos idilė išsisklaido, kai po tradicinės vasaros
saulėgrįžos šventės saloje randama negyva jauna moteris, o Silos
gyvenimas pasisuka visiškai nauja linkme. Pasirodo, Sila buvo
paskutinė, kuri matė nužudytąją gyvą, todėl liudininkė įtraukiama į
tyrimą, kuriam vadovauja labai simpatiškas policininkas Adamas.
Šiek tiek išsiblaškiusi vyno gerbėja Sila ir griežtas, visada tobulai
atrodantis Adamas yra visiškai skirtingi – galbūt todėl jie
ir traukia vienas kitą?
O saloje įvykdoma dar viena žmogžudystė...

Daug svaigios romantikos, šiltų vasariškų vakarų nuostabioje
saloje ir nemažai intriguojančių išgyvenimų – tai puikus derinys
nepaprastai skaniam romanui, kurio negalėsite užversti iki
paties paskutinio puslapio!

MEILĖS ROMANAS, KURIAME ROMANTIKA SUSIPINA SU DETEKTYVU

*Jeigu jums patiko tokios knygos, kaip „Gražiausios
rankos Delyje“ ar „Pasakyk, kad esi mano“, jūs privalote
perskaityti ir romaną „Purpurinis vasaros sapnas“.*

ISBN 978-609-484-426-3

9 786094 844263

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomiau ir ištrauktas nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Vydio nuotraukos: M. Švilijon, © Shutterstock

www.obuolys.lt